

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Kaufland Česká republika v. o. s.** se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalované **Státní zemědělské a potravinářské inspekci – ústřednímu inspektorátu** se sídlem Květná 15, Brno 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. BE961-2/97/9/2011-SŘ ze dne 13. 1. 2012, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. BE961-2/97/9/2011-SŘ ze dne 13. 1. 2012, kterým bylo změněno prvostupňové rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Olomouci č. j. CV680-5/2010/138/8/2011-SŘ ze dne 17. 8. 2011. Žalovaný byl uznán vinným ze sedmi deliktů, jichž se dopustil v srpnu a v září 2010 na úseku uvádění potravin do oběhu, a byla mu uložena úhrnná pokuta ve výši 40 000,- Kč.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 1. 6. 2012 vyslovil se žalobou nesouhlas a navrhl soudu její zamítnutí.

Krajský soud po učinění skutkových zjištění z obsahu správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v úvodu žaloby označuje napadené rozhodnutí za nezákonné, kdy nezákonnost spatřuje v těchto skutečnostech: napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, aniž pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky, žádné ze správních rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem a obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem a nemá oporu ve spisech, napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena nepřiměřená pokuta. Dále žalobce uvedl, že má za to, že k nezákonnosti rozhodnutí došlo v důsledku zkrácení žalobce na jeho procesních právech.

Takto formulované úvodní žalobní body jsou zcela obecné bez vymezení konkrétních skutkových a právních důvodů, v nichž žalobce spatřuje nesprávnost či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a rovněž bez bližšího vysvětlení, jak byl žalobce napadeným rozhodnutím či postupem správních orgánů zkrácen na svých právech. Omezil-li žalobce svá skutková tvrzení na typovou charakteristiku „obvyklých“ nezákonností, mohl krajský soud provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry rovněž jen obecným způsobem, neboť ve správním soudnictví, ovládaném zásadou dispoziční a koncentrační, nesmí soud nahrazovat projev vůle žalobce a vyhledávat na jeho místě konkrétní vady napadeného správního aktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 3/2008 ze dne 24. 8. 2010, publ. pod č. 835/2006 Sb. r. NSS). Soud tak po seznámení se s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a řádně odůvodněné, soud neshledal absenci zákonem stanovených náležitostí rozhodnutí, správní orgány na úplně zjištěný skutkový stav aplikovaly příslušné právní normy a žalovaný se argumentačně vypořádal se všemi odvolacími námitkami; nebyly shledány ani vady řízení, mající za důsledek nezákonné rozhodnutí ve věci. Pokud žalobce některé obecné žalobní body konkretizoval dále v žalobě, vypořádává se s nimi soud níže.

V další žalobní námitce žalobce poukazuje na to, že prvoinstanční orgán uvedl jako přitěžující okolnost zákonný znak skutkové podstaty deliktu. Žalovaný ovšem tuto námitku souhrnně vypořádal tak, že v řízení byl ukládán trest v souladu se zásadou absorpční; další skutkové podstaty tvořily vedle nejprísněji trestné přitěžující okolnosti; v tomto smyslu je třeba chápat i celé odůvodnění prvoinstanční. Nedošlo tedy k porušení zásady dvojího přičítání, jak se domníval žalobce.

Žalobce též namítal, že ze slovního spojení „za určitou polehčující okolnost pro účastníka lze hodnotit i to, že nebyl výrobcem výše uvedených potravin...“ nelze

usoudit, zda to bylo skutečně hodnoceno a jak. K této námitce soud poznamenává, že pokud je něco polehčující okolností, je to hodnoceno vždy ve prospěch účastníka; jestliže něco hodnotit „lze“, pak to tak správní orgán i hodnotí; ostatně z výše uložené pokuty (uložené při spodní hranici zákonného rozpětí) rozhodně neplyne, že by správní orgány k polehčujícím okolnostem nepřihlížely.

Žalobce poukázal na to, že trest byl ukládán za více skutků (jednalo se o vícečinný souběh deliktů), tato skutečnost se tedy neměla znovu zohledňovat jako přitěžující okolnost při posuzování závažnosti deliktů dle § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997, o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění pozdějších předpisů, kdy dle uvedené normy *„[p]ři určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán“*. Názor žalobce je nesprávný, zásada absorpční toliko určí, podle kterého ustanovení má být trest uložen, avšak okolnost, že došlo k vícečinnému souběhu je legitimně přičitatelnou přitěžující okolností. Nejvyšší správní soud to vyjádřil v rozsudku č. j. 5 Afs 9/2008-328 ze dne 31. 10. 2008 takto: *„Při ukládání sankce [...] za uvedené sbíhající se delikty postupuje správní orgán v souladu s absorpční zásadou, tedy vyměří pokutu za jeden ze sbíhajících se deliktů a zároveň je oprávněn v rámci hodnocení závažnosti jednání přihlédnout jakožto k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více deliktů.“* Opětovně tak nedošlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

Žalobce dále poukázal na to, že prvoinstanční orgán zhodnotil jako přitěžující okolnosti skutečnosti, že došlo k porušení základních pravidel trhu a k ohrožení lidského zdraví, a dále to, že spotřebitel byl poškozen i po ekonomické stránce, když si zakoupil potraviny neodpovídající parametrům, jež vyžadují právní předpisy, případně jsou deklarovány samotným výrobcem. Žalobce má takto vymezené přitěžující okolnosti za příliš obecné. K tomu soud uvádí, že žalobce cituje ze závěrečné, „sumarizující“ pasáže, která sama o sobě by byla skutečně příliš obecná. Odůvodnění napadených rozhodnutí je však třeba číst jako celek. Rozhodnutí se podrobně v předcházejících pasážích zabývá jednotlivými skutky a u nich škodlivé následky konkretizuje.

Žalobce vytýkal prvoinstančnímu orgánu, že dvakrát ve svém rozhodnutí zmiňuje, že jako polehčující okolnost vyhodnotil skutečnosti, že nebylo poškozeno zdraví spotřebitelů a že žalobce po zjištění závadného stavu začal uskutečňovat potřebné kroky k odstranění závadného stavu. Z toho žalobce dovozuje, že z rozhodnutí není zřejmé, zda k těmto polehčujícím okolnostem bylo vskutku přihlédnuto, a proto má rozhodnutí za nesrozumitelné. Dedukci žalobce pokládá soud za nesprávnou. Repetitivnost určitých pasáží v rozhodnutí lze pokládat za stylistickou neobratnost, nikoli však za důvod nesrozumitelnosti. Nelze z toho logicky dovodit, že by správní orgán vůbec nepřihlédl k polehčující okolnosti, o níž pojednává dvakrát. Ostatně, jak již uvedl soud výše, částka, která byla žalobci uložena jako pokuta, svědčí o přihlédnutí k polehčujícím okolnostem ze strany žalovaného.

V následné námitce žalobce polemizuje s úvahou žalovaného, že pokuta má v jeho případě nejen represivní, ale i preventivní povahu. Žalobce tvrdí, že okolnost, že řízení bylo zahájeno skoro po roce od spáchání deliktů, vylučuje preventivní charakter pokuty. S touto námitkou se soud v žádném případě nemůže ztotožnit. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalobci byla uložena pokuta za sedm deliktů spáchaných v měsících srpnu a září 2010. Z toho je zjevné, že u žalobce nešlo o nahodilý a ojedinělý excés, ale o častější, opakující se selhání, jejichž opakování do budoucna hrozí s ohledem na to, že je skutečností obecně známou, že žalobce své prodejny nadále provozuje. Funkci individuální prevence vůči žalobci tak uložená pokuta evidentně plnit může. Kromě toho je třeba přisvědčit žalovanému v tom, že prevence je netoliko individuální, ale i generální – tedy pokuta uložená jednomu z podnikatelů v oblasti prodeje potravin působí odstrašujícím účinkem i na jiné podnikatele.

K samotnému odvolacímu (napadenému) rozhodnutí žalobce uvádí, že je nesprávné, neboť jedinou možností, kterou žalovaný měl, bylo zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení k novému projednání a rozhodnutí. Postupem žalovaného byla podle žalobce porušena dvouinstančnost správního řízení. Soud přisvědčuje žalovanému, který tuto námitku odmítá s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle nějž správní řízení tvoří jeden celek a vady prvoinstančního řízení lze odstranit v řízení odvolacím (rozsudek NSS č. j. 7 A 124/2000-39 ze dne 28. 5. 2003). V projednávané věci žalobce nebrojil v odvolání do skutkových zjištění, ani v odvolacím řízení nebyl prostor pro doplnění dokazování. Úprava výroku pouze drobně zpřesňovala odkaz na právní normy, přičemž se nikterak netýkala odvolacích námitek žalobce. S ohledem na zásadu hospodárnosti tak žalovaný nejen nepochybil, že prvostupňové rozhodnutí nezrušil, ale naopak pokud by postupoval tak, jak požaduje žalobce, zatížil by řízení bezdůvodnými průtahy.

Vytýká-li žalobce žalovanému, že odvolací námitky týkající se tvrzeného dvojího přičítání týchž skutečností spojil a vypořádal současně, opakuje soud to, co je uvedeno výše – jednotlivé skutkové podstaty se uvádějí jako přitěžující okolnosti proto, že při vícečinném souběhu a uplatnění absorpční zásady bylo vzato jako přitěžující okolnost právě to, že skutků bylo více. To ostatně vedlo i žalovaného k souhrnnému vypořádání námitek stran zahrnutí skutkových podstat deliktů mezi přitěžující okolnosti. Totéž platí o obecném hodnocení následků deliktů, kdy závěrečné shrnutí nelze oddělovat od dřívějších pasáží rozhodnutí, kde jsou škodlivé následky jednotlivě popsány.

Žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů tak nebyl shledán důvodným, a proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalobci dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 6. srpna 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu